

РЕШЕНИЕ

№ 41282

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **6913** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от 18.06.2025г. от А. Т., [дата на раждане] , гражданин на И., срещу отказ от 03.06.2025г. на Завеждащ консулска служба, в Посолството на Република България в [населено място], ИР И. за издаване на виза тип „Д“ на основание чл.10 ал.1 т.1 и т.9 ЗЧРБ. С жалбата се иска от съда да постанови отмяна на оспорвания акт, като се претендира, че отказът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че отказът не съдържа конкретни фактически основания. Изложени са твърдения, че отказът засяга правата на жалбоподателя по чл.11-правото на сдружаване и чл.13 ЕКПЧОС. Посочва се, че отказът не отговаря на изискуемата форма и посочените основания не отговарят на действителността. Отделно от това се твърди, че актът е немотивиран. Моли съда да отмени постановения отказ и да изпрати преписката за административния орган за ново произнасяне. Претендира разноси по делото без адвокатско възнаграждение. Ответникът - Завеждащ консулска служба, в Посолството на Република България в [населено място], ИР И., не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание, респ. не взема становище. Софийска градска прокуратура не изпраща представител в съдебно заседание, респ. не взема становище. Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка

на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 17.02.2025 г. жалбоподателят А. Т., [дата на раждане] , гражданин на И., е подал до Завеждащ консулска служба, в Посолството на Република България в [населено място], ИР И., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д.

В заявлението жалбоподателят е посочил, че целта на пътуването е „друга“, без допълнителни уточнения, като заетост към настоящия момент е посочил управляващ директор на К. А. Парс Ко, посочил е, че разходите за пътуване и живеене по време на престоя ще бъдат осигурени от собствени средства в брой с предплатено настаняване и транспорт.

Към заявлението е приложил копие на документ за самоличност, удостоверение за раждане, удостоверение от Б. С. за баланса по сметка, видно от което са налични 4 178.01 евро по сметка на К. А. Парс Ко; удостоверение от същата банка, видно от което по сметка лично на жалбоподателя е налична сумата в размер на 16 603.66 евро към дата 30.01.2025г.; сертификат от българската търговско-промишлена палата №634/17.02.2025г., видно от което търговско представителство с наименование К. А. Парс Институт със седалище в Т., Ислямска република И. е вписано в Единния регистър на БТПП с решение от 11.09.2017г. с представител по пълномощия в България- А. Т.; Решение от 11.09.2017г. за вписване в Единния търговски регистър на БТПП; декларация от М. Г.- С., в качеството и на управител на Атриум Менджижмънт ЕООД, че съгласно договор за наем от 26.02.2024г., сключен между Атриум Менджижмънт ЕООД и К. А. Парс Институт предоставя за временно ползване офис в [населено място], [улица] ет.1 за 3 години, договор от 26.02.2024г. за наем между двете посочени дружества; декларация от Б. Д., че ще осигури жилище под наем на жалбоподателя на адрес в [населено място] и приложен договор за наем от 07.01.2025г.; застраховка.

На 03.06.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Завеждащ консулска служба, в Посолството на Република България в [населено място], ИР И. по заявление на А. Т., [дата на раждане] , гражданин на И. за издаване на виза тип „Д“. Като правно основание е отбелязано „чл.10 ал.1 т.1 и т.9 ЗЧРБ- отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато т.1 „с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава“ и т.9- „не са представени достатъчно падежни доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България, без да се прибягва до системата за социално подпомагане в страната“.

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС и приложена справка №RB 2020001-001-03-М-6-1078/27.03.2025г. на ДАНС, СДМ, за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено отрицателно становище, в която подробно са изложени съображенията за изразеното от ДАНС отрицателно становище.

В хода на съдебното производство е приобщена и справка от МВР Дирекция „Миграция“, видно от която е изразено отрицателно становище в проведената съгласувателна процедура на основание чл.10 ал.1 т.9 ЗЧРБ- чуждият граждани не представя достатъчни средства за издръжка за времето, през което ще пребивава на територията на Република България.

От ответника е представена заповед №Ав-02-101/30.12.2021г. на Посланика в Посолството на Република България в [населено място], ИР И., видно от която А. З. в качеството му на завеждащ консулска служба, за консулско длъжностно лице съставя, подписва и връчва формулярите по образец за издаване на визи и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в

съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза /л.51-52/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане, като се позовава на нарушения на чл.11-правото на сдружаване и чл.13 ЕКПЧОС, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи. В случая отказът за виза е подписан от А. З. в качеството му на завеждащ консулска служба, в Посолството на Република България в [населено място], ИР И. и съгласно заповед № Ав-02-101/30.12.2021г. на Посланика в Посолство на Република България в [населено място], ИР И., той има правото да съставя, подписва и връчва формулярите по образец за издаване на визи. Посочената заповед № Ав-02-101/30.12.2021г. е издадена въз основа на заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, съгласно която ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.9 ЗЧРБ, формирани са ясни правни изводи. Неоснователни са възраженията в жалбата, че в оспорвания отказ е налице неяснота за основаниято-същото е изписано и с цифровата правна квалификация и словесно, съответно на два езика. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на

формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.9 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Акътът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ и при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях.

В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.9 ЗЧРБ. Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от ДАНС и дирекция „Миграция“.

Оспореният отказ не следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.9 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място, издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 10 и т.19 ЗЧРБ.

Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 и т.9 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е представено становището на ДАНС,

съгласно което е изразено отрицателно становище, подробно мотивирано в справка №RB 2020001-001-03-M-6-1078/27.03.2025г. на ДАНС, СДМ. По същия начин при издаване на отказ административният орган се е съобразил и с отрицателното становище от Дирекция „Миграция“. Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че са налице писмени доказателства в подкрепа на изводите на административния орган за наличие на посочените в отказа основания съгласно ЗЧРБ.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обоснованост на влизането в Р България принадлежи на компетентния орган и в тази връзка направените възражения в жалбата са неоснователни.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 18.06.2025г. от А. Т., [дата на раждане] , гражданин на И., срещу отказ от 03.06.2025г. на Завеждащ консулска служба, в Посолството на Република България в [населено място], ИР И. за издаване на виза тип „Д“ на основание чл.10 ал.1 т.1 и т.9 ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: